

— Мені так страшно... — Євка нервово потяглася по цигарку, але та миттю впала їй із рук. Коханий байдуже дивився в інший бік.

— От ти знаєш, що вони з нас зроблять? — провадила вона далі. — Е, ні, ти не знаєш, ти просто не хочеш знати... Бо тобі страшно, так?! — Євка рвучко обернулася до коханого. — Ти боїшся так, як не боявся ніхто з нас. Ти **вмієш** боятися, правда, Даню?

Він, здавалося, з невдоволенням помітив її присутність, але заговорити не спробував.

— Та ти хоч бачиш, де ми?! — не вгавала дівчина. — Ти хоч мене бачиш?!

Він радше чув її надсадний голос і відчував гарячковий запах знервованого тіла. Як усе обридло...

Коли помре твоя краса-а... — озвалось у смердючих стінах. Ця клята пісенька переслідувала з усіх радіоетерів і поволі починала доводити до сказу. Принаймні Євку з Данею, які от уже три місяці поспіль шукали порятунку. Притулку. Бодай чогось схожого.

Євка мала 19 років, руде фарбоване волосся і повну зневіру в себе.

Даня *мав* стільки само, був справжнім чорнявим красенем порівняно з Євкою, дуже рідко усвідомлював свою вроду і те, що з ним відбувається.

Їхні життя було скинуто на купу. Від купи тхнуло. Вони не мали сили відвернутися від того *смороду*.

Довкола були самі райдуги. Чорт би їх забрав.

Євка сіла на ящик. Старий будівельний мотлох уже три дні правив їм за меблі в цьому «помешканні». Вони ховалися тут, боячись навіть вийти на вулицю посцяти, від чого це життя смерділо ще сильніше. Смерділо страхом двох гидких створінь, котрі казна-чого бояться смерті.

Даня підійшов до вікна і став біля нього трохи боком: аби знадвору не побачили. Щодня о цій порі він *дивився вечір*. Це коли сонце вже зайшло, а небо ще не втопилося. У такий час найважче позбуватися спогадів. То й був маленький Данин секрет: боротися зі сподіваннями й зі спогадами. Так, особливо зі спогадами — цими потворами, що нагадують, яким ти **ВЖЕ** міг бути, **ЯКБИ НЕ...**

To be a GOOD looser. Нічогеньке гасло, правда? Від вас, отже, вимагають одного:

усміхатися,
усміхатися,
усміхатися.

Безперервно, в потрібній кількості. А головне в житті — щирість!

Євка підійшла до Дані й брудними пальцями спробувала розкрити йому повіки. Він щось сонно проказав і ще дужче замружився.

— Вони ж у тебе були зелені, правда? — зітхнула дівчина.

Свого лиця вона не бачила так довго, що вже й не намагалася згадати його. Просто спершу загубилося люстерко, а потім годі було думати про такі дурниці, як власна мармиза. Крім того, не було жодного бажання заглядати собі в очі. Усе, геть усе байдуже. Навіть страх не позбавляв цієї жахливої нудьги. Здавалося, цілий світ нею душиться. І ніхто-ніхто не хоче її викашляти чи виблювати. Отак-то. Дбаємо за своє.

* * *

«Сумні різдвяні свята в тридцять сьомім році...» М-да. Залишся там, дитинко, залишся. Забудь, що я на тебе чекаю (та й чи знаєш ти про це?), залишся там. І я легко збожеволю. Зовсім просто. Я ніколи не вийду за межі своєї божевільні. Ти любиш це слово, я знаю. Не приїзди до мене...»

То був найпростіший спосіб пожаліти себе — помочити слізьми паплюжу долю. Даня просто *увяляв* собі, що його покинуто. Звісно ж, Євка повернеться за якийсь місяць, адже кому вона *там* потрібна? Коли вирішуєш стати невдахою, треба витримувати цей притор до кінця. Не спокуситися на ласі пропозиції зостатися за кордоном (ха-ха!) так само легко, як не розтулити пельки на іспиті з коханого предмета,

коли знаєш геть усе... Просто мовчиш, як пень, і прислухаєшся до шурхоту сліз десь усередині, поміж своїх внутрішніх органів. Ти запустив у себе невдачу, тож одного дня це стерво проросте крізь твої вуха, ніс, горло, дупу буйним пурпуровим цвітом.

Даня відкинувся на подушку й судомно (блаженно?) зітхнув. За півтора тижня йому слід забратися з помешкання: гроші скінчилися давно. Не було навіть смішної щомісячної стипендії: Академія теж бовталась у каламутті минулого. А, пес із нею...

Даня спробував було згадати Євчині груди, та раптом збагнув, що достеменно й не знає, якої вона статі. Йому стало смішно. Часто стає смішно, коли залишаєшся на самоті. Майже **завжди** стає смішно...

Євка встала з купи шмаття і вигнула спину. Боже, як усе затерпло. Зрештою, поступове відмирання всіх органів за цих обставин здавалося цілком природним явищем... Даня спав. Спав так тихо, що, здавалося, помер. Євка чомусь зупинилася на цій думці. Смерть і кохання завжди здавалися їй нерозривними, як Шива та Вішну. Вічний коїтус.

Євка копнула ногою свій рюкзак. А тоді, подумавши, витягла з нього жовто-червоний нотатник — єдине, що лишилося з колишнього життя. У тому нотатнику було доста різноманітного лайна. Переважно оповідки чи роздуми про колишніх коханців, кілька (переважно прикрих) пригод із Данею, просто депреснякові плювки на папір... Євка розгорнула посередині.

Він схожий на сфінкса. Чи на троля. Так чи так у нього прекрасне тіло. Зелено-сині неправильні очі. Посмішка Мефістофеля. Егоїзм гарненької гімназистки.

Він прийшов і зник, не залишивши й подряпки на ствердлій душі. Пішов, хоч трохи вгамувавши моє кляте лібідо. Ні, то пішла я. Поїхала геть від нездійсненої ночі, від скаженої спеки, в якій він житиме до неділі, від дурнувато зацикленої пісеньки, яка, о горе, зрештою почала мені подобатися. За автомобілем, у якому я покинула своє «з ним», потяглися реп'яхами спогади. Не знаю, може, розволочаться по дорозі додому. Все, забудь, забуваю, забуду. До біса всі парадигми — його вже не існує. Світ живе без його шаленого тіла, прекрасного в засмаглій байдужості, без дивної посмішки, що так мене непокоїть, і без лукавого подиву в очах. Дійсно, звідки я взялася зранку в його ліжку? Зате мені все було зрозуміло, я все прорахувала. До дупи нещасливе кохання. Плювала я на шмаркаті страждання, я живу...

«Я знаю», — всміхався він на моє варнякання про його вроду чи незвичайність. Пам'ятаю, щось торочила йому про те, що змогла би годинами спостерігати його рухи, гру світла на обличчі, чортзна-що ще... Певно, йому це вже казали всі. Your turn, baby!

Ненавиджу красивих чоловіків. Псячі красунчики, як із вами поводитися? Бути чоловіком, коли наказує: «Ну скажи, скажи, який я класний зранку!» — і перекидатися на жінку, коли ви раптом зацікавитесь моїми нігтями чи маркою косметики...

Кляті білявчики — час від часу вони все одно виникають. Звісно ж, за мого бажання. Звісно ж, на одну ніч, на

смішливий ранок, на шматок дня, на дорогу, щоби не було нудно дивитись у вікно...

Певно, за цими рядками проглядається сорокарічна стерво з кризою середини життя й передменструальним синдромом водночас. Не, мені — 20, у мене добра статура і з біса гарні груди, в мене глибокі зелені очі й великий, як у порнозірки, рот. М-да, гарненьке вийшло шлюбне оголошення... А я ненавиджу секс. Я ненавиджу? Секс?

Мені швидко набридають красені. Просто вони дійсно розпещені. Скачуть із одних об'ємів в інші, від більших цицьок до менших. Їм плювати. У них іще повні кишені молодості й самовпевненості, а десь там, позаду, в модних штаних, прихована дрібка благородного страждання. Кожен прагне драми в житті. Бодай кишенькової. Щоби з'явилося трохи сивого волосся. Зморшка біля ока, що прикрасить хтивий чи нецирий погляд. Чи, може, хіть красунчики зневажають? Тут уже плювати мені: **красунчики на те і є, щоби ними втішатися.**

Євка неквапом зішкребла недосмажену яєчню з немитої сковороди. Десь хтось змінив музику. На індійську.

— Індуси такі самі брудні, як наше життя. Тільки нам, на відміну від них, насрати на наші душі. Хай жиє сансара...

Нічого не мінялось. У місті була ніч. Чи день. Люди, певно, однаково фіранили свої нікчемні вікна.

Даня вже з добру годину вдавав, що спить. І вдавав, що не почуває ревнощів до Євчиних нотатників, що в нього

вдосталь цинізму. А тоді збагнув, що в нього (в них?) є лише кілька розчавлених полуниць, такий самий скваснілий страх, бродячі пси за вікнами і нудотний біль у голові. Собаки гавкали, лежачи на спинах. Даня дихав, лежачи бозна-як. «Чому вона ніколи не спить?» — подумав він, жалкуючи, що не може відчутти Євчине тіло поруч зі своїм. Він кохав Євку і кохався з нею в своїх спогадах. Він, проте, досить прохолодно реагував на її «домагання», як то називала Євка. Він не знав, чому так. А може, просто не хотів казати Євці. Чи собі.

Кілька років тому він сказав їй:

— Знаєш, мені здається, що нормально спілкуватися ми можемо тільки в ліжку.

Євка навіть не образилася на таку банальність. Просто якийсь час це була правда: йдучи вулицею, споживаючи сніданок, витрачаючи гроші, відвідуючи заняття, кожен із них **парився**. Кожен говорив лише про свої почуття чи міркування, кожен аж до тріску судин прислухався до свого нутра — душі, мозку, яка різниця? А в ліжку промовляло тіло. Воно відкидало будь-яку деструкцію, воно сповнювалося жаги, воно розтуляло Євці рота, щоби сказати: «Я — самка». Свічки, купа дзеркал довкола, щоб інстинкт зміг якнайкраще роздивитися своє лице. Чому воно раптом здалося Дані потворною пащекою? Чому за кілька років вони обоє, Даня і Євка, змучено лизали гаряче дно збуджених архетипів? Чому це стало потрібно, і чому це привело сюди — в цю темну задушливу шафу, де навіть клаустрофобія здається найліпшим другом?